

ADAPTACJA PRZEDSZKOLNA

Przedszkole zmienia rytm biologiczny dziecka, jego zachowania oraz aktywność intelektualną.

Trzylatek przekraczając próg przedszkola spotyka życzliwe mu nauczycielki, ale silna więź emocjonalna z rodzicami i innymi domownikami sprawiają, że zostaje zachwiane jego poczucie bezpieczeństwa.

Negatywne przejawy stresu są problemem dla wszystkich stron procesu adaptacyjnego:

- dla dzieci, bo niezaspokojona elementarna potrzeba bezpieczeństwa wywołuje negatywne odczucia strachu,
- dla rodziców, bo ich dziecku dzieje się być może krzywda, a nie mogą w tym czasie pomóc,
- dla personelu przedszkolnego, bo mają utrudniony kontakt z dziećmi, nie mogą przeprowadzić zajęć, odczuwając brak zaufania, ze strony rodziców.

Opierając się na dorobku literatury przedszkolnej zakresu adaptacji można określić, że dziecko trzyletnie powinno przystosować się do:

- nauczyciela i innych pracowników przedszkola,
 - przebywania w dużej grupie rówieśników,
 - nowego trybu życia i unormowania rozkładu dnia,
- wymagań stawianych przez wychowawców w zakresie czynności samoobsługowych, ze sposobem korzystania z zabawek i urządzeń będących do dyspozycji dziecka,
- innych niż w rodzinie pozycji społecznych (jest jednym z wielu dzieci i dlatego nauczycielka dzieli swój czas ograniczając indywidualny z nimi kontakt, co prowadzi do poczucia osamotnienia.

Cele programu adaptacyjnego:

- wytwarzanie w grupie trzylatków pogodnej i miłej atmosfery,
- stwarzanie możliwości do nawiązywania bliskich i społecznych kontaktów z rówieśnikami, personelem grupy oraz rodzicami innych dzieci,
- kierowanie rozwojem trzylatka w celu budowania pozytywnego zasobu poczucia własnego „Ja” w oparciu o zaspokojoną potrzebę bezpieczeństwa,
- pokonanie sposobu radzenia sobie z własnymi emocjami, właściwej nauki reagowania na emocje innych, kontrolowanie własnych zachowań w stosunku do personelu, rówieśników i rodziców, wytworów plastycznych własnych i innych osób,
- wyrabianie więzi emocjonalnych ze środowiskiem przedszkolnym oraz wzmacnianie więzi uczuciowej z rodziną.

Kilka pozytywnych rad dla rodziców:

- spacerowanie w okolicy placówki, zachwalajcie ją, opowiadajcie dziecku o zabawach i kolegach,
- przy przedszkolnych pożegnaniach z waszym dzieckiem bądźcie uśmiechnięci i spokojni, bo z waszej twarzy dziecko szybko potrafi wyczytać niepokój, dobre i złe emocje,
- bądźcie gotowi na trudne rozstania w pierwszych dniach, a nawet tygodniach, na płacz i opory przed wyjściem z domu,
- zaczniście stosować krótkie pożegnania, gdyż przedłużone tej chwili wzmacnia w dziecku negatywne uczucia,
- nawet jeśli wasze dziecko płacze, pożegnajcie je z uśmiechem, pozostawcie pod opieką wykwalifikowanej kadry, która posiada wieloletnie doświadczenie i doskonale wie jak zabawić i zająć dziecko, by szybko zapomniało o rozstaniu z ukochanym rodzicem.

Trzylatka charakteryzuje niestabilność uczuć, płacze a za chwilę jest wesoły i świetnie się bawi, przecież tak samo postępuje będąc z wami w domu. Pozwólcie dziecku zabrać ze sobą cząstkę domu do przedszkola. Może nią być ukochana zabawka, książeczka, ale nie smoczek.

Rozmawiajcie z dzieckiem o wydarzeniach przedszkolnych. Wasze zainteresowanie pobudzi zainteresowanie dziecka oraz da mu poczucie, że przedszkole jest czymś ważnym dla was i dla niego.

W początkowym okresie odbierajcie dziecko wcześniej z przedszkola ponieważ trzylatek ma inne poczucie czasu i okres przebywania poza domem wydaje mu się długi.

